

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

MŰEMLÉK ÉS STRANDPAPUCS

Egy ifjúsági kirándulással kezdődött minden. A kilencvenes évek végén lelkészünk nagy fába vágta a fejszéjét: utazzunk el az Isztriára! Ma már retrószámba megy a kivénhedt Ikarus busz, a sátorban alvás, sőt, a piros szocialista útlevél is, aminek láttán minden határon félreállítottak. Mégis ez volt az az élmény, ami megalapozta legtöbbszörünkben az idegen tájak és kultúrák iránti érdeklődést.

◆ Néhány évvel később már önállóan indultunk el és fedeztük fel Horvátországot. Valami különös érzés vezetett és fogadott, hiszen sok helyen visszaköszönt a közös történelem, a Monarchia virágzásának idilli korszaka. Magyar feliratok, táblák, emlékek kerültek elénk. Ami az első és második alkalommal számunkra még idegen volt, talán még frusztráló is, az a harmadik és sokadik találkozás során már az otthonosság és a harmónia érzését jelentette, és jelenti mind a mai napig. Annyira, hogy ma már szinte letaglóz az érzés, ha egy-egy évben valamilyen okból nem jutunk el a szeretett Adriánkra. Ha nem suhanhatunk el Fiume / Rijeka magasra nőtt toronyblokkjai, az egykori magyar kikötőváros mellett. Ha nem sétálhatunk önfeledten Abbázia / Opatija promenádján, a híres Ferenc József tengerparti sétányon, ha nem csodálhatjuk meg sokadjára is a tengerparti Bécs részleteit és összhatását. Ha nem indulhatunk felfedezőútra Porečben, amelyet Velence és Ravenna után a harmadik legjelentősebb Adria-vidéki bizánci műemlékvárosnak tartanak, és a zegzugos óvárosi utcáival velencei hangulatot árasztó Rovinjban. Már nem esik jól a nyaralás, ha a napozást,

fürdést, a gondtalan időtöltést nem egészíti és teljesíti ki a műemlék épületek közötti korzózás, rácsodálkozva egy-egy, addig észre nem vett épületrészletre, homlokzati díszre. Talán fellengzősen hangzik, de így vált észrevétlenül a nyaralásaink szerves és megszokott részévé a kultúra, amiből igyekszünk nem engedni, mert szellemi feltöltkezésben részesít, és hangulatosan kiegészítik egymást a laza pihenéssel. Lelkiekben is gazdagodunk, mert ahol kulturális látnivaló van, ott mindig találni több templomot is, ami lebilincsel, amiben jólesik felfelé nézni, befogadni magunkba a szakralitás csodáját, majd elcsendesülő lélekkel leülni pár percre, és hálát adni mindezért. Azért, hogy újra eljutottunk valahová, először vagy sokadjára, és kiszakadva a saját, megszokott környezetünkből rácsodálkozhatunk valami újra. Értékes mindez, mert ilyen élményekből nagyon kevés jut egy-egy évben vagy éppen egy-egy életben is. Ezért szinte már patikamérlegesen porciózzuk és méricskéljük utazásainkat, és igyekszünk elraktározni minden egyes percét, illatát, hogy később újra elővehessük; belefeledkezve a pillanatok csodájába. ◆